

lighed for måske at udøve demokratisk indflydelse, så man kan få en mere retfærdig fordelingspolitik, og man kan ændre noget at det, der er galt i Indien.

Det er jo det, vi gerne vil, og der forstår jeg simpelt hen ikke, hvordan Dansk Folkeparti fortsat og vedvarende fastholder, at det, vi gør, er at samarbejde med regeringen, når det, vi gør, rent faktisk er at lave noget udviklingsbistand rettet mod de allerfattigste uden om regeringen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg kan bare konstatere, at der ikke rigtig er nogen argumenter, der bider på hr. Jeppe Kofod.

Jeg har flere gange sagt, at vi synes, det er vigtigt, at man udvælger sine lande med omhu, og at det i de lande, man giver ulandsbistand til, skal kunne nytte noget. Og der må vi så bare erkende, at vi sender det signal over for Indien: Det er i orden; vi har nu accepteret, at I har den politik angående atomprøvesprængninger, det er helt fint med os, og værsgo, nu får I så noget hjælp her, så I kan løse forskellige situationer. Hvis vi sender det signal, ja, der må Socialdemokratiet jo så køre den politik, de vil, men jeg tror, der i den danske befolkning og også her i Folketinget er en udpræget skepsis mod, at vi bliver ved med at give penge til krigsførende nationer eller nationer, der bruger store penge på militærugifter.

Og det er jo en åbenlys provokation at forhøje sit militærbudget med 28 pct. svarende til en stigning på 130 mio. rupier til i alt 584 mio. rupier på et tidspunkt, hvor man forventer at skulle få øget hjælp fra det internationale samfund.

Den hjælp kan man ikke forvente at få, når man i den grad gør grin med skatteyderne i de lande ved at give så meget til militærbudgettet.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Peter Duetoft som ordfører.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til udviklingsministeren for oplægget i dag, som jeg synes er godt og fornuftigt. Jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, at niveauet for vores bistandspolitik skal fastholdes.

Jeg vil gerne her afslutte polemikken med hr. Peter Skaarup og sige, at jeg var glad for den

sidste markering af, at man vil være med til dansk bistandspolitik, men der var i øvrigt alle men'erne. Jeg var så også glad for, at man måtte erkende, at det altså førte til, at to tredjedele af aktstykkerne i Finansudvalget kan man ikke støtte. Det sætter i hvert fald tingene i relation til hinanden. Og der har vi da fået afklaret i dag, at de betingelser, som bliver sat af Dansk Folkeparti, fører til en total udbombning af dansk bistandspolitik. Og det er så det.

Men jeg har i øvrigt aldrig kunnet forstå de mennesker – og det er så ikke hr. Peter Skaarup mere, men det er jo så andre i Folketinget, og det er jo også uden for dette hus – der har været modstandere af at have flygtninge i Danmark, og som i øvrigt også er modstandere af at give dansk bistandspolitik til andre lande.

De to ting kan man ikke være imod på samme tid, og det kan man simpelt hen ikke, fordi vi skaber flygtninge, hvis vi ikke hjælper. Den sociale skævhed og de økonomiske problemer, der er rundt om i verden, fører naturligvis til fanatisme, og fanatisme fører til konflikter, og konflikter fører til flygtningestrømme, og flygtningestrømme kommer så også til Europa. Derfor er det hovedløst at være modstander af begge dele, og jeg er glad for, at hr. Peter Skaarup ikke er det. Men der findes som sagt jo andre partier i Folketinget, som er det, og der findes jo altså også folk i debatten udenfor, men et eller andet sted kan hr. Peter Skaarup og jeg jo så sammen gå ud og forklare det her i al fald. Så står vi da sammen om noget, så har vi fundet ét punkt af alt.

Partnerskabet er vigtigt. Det er vigtigt, at samarbejdet mellem Danmark og de forskellige programsamarbejdslande er ligeværdigt, at det er to lige parter, der forhandler med hinanden, og at det også føles sådan. Jeg tror også, det er vigtigt, at samarbejdet er langvarigt, at man tror, at det er noget, der vil vare i en lang år-række, så man kan planlægge, og så man kan have den tillid mellem hinanden, som er nødvendig.

Men naturligvis skal samarbejdet også være loyalt. Man skal kende spillereglerne. Man skal også i modtagerlandene vide, hvornår man går over grænsen, og hvornår man risikerer en reaktion fra vores side. Derfor er det vigtigt, at man får det aftalt fra starten og får sendt de signaler fra starten, men jeg tror, det er vigtigt, specielt det med det langvarige.

Når jeg snakker meget om mindre lande, er det jo, fordi vores popularitet i de lande er me-